

ماهو الاسلام؟ باللغة الدنماركية

OM ISLAM

http://www.wamy.co.uk/leaflets/danish_lad.html

Om Islam

- OM ISLAM
- TILBEDELSE I ISLAM
- OM KORANEN
- PROFETSKABET I ISLAM
- GUDSBEGREBET I ISLAM

OM ISLAM

*I*Allahs Navn, den Nådige, den Barmhjertige.

Islam som blev åbenbaret for Muhammad (Gfvmh) er fortsættelsen og kulminationen af alle de forudgående åbenbarede religioner og er derfor gældende til alle tider og for alle folk. Islams status bliver støttet af blændende kendsgerninger. For det første er der ingen anden åbenbaret bog, som stadig findes i samme form og indhold, som den blev åbenbaret i. For det andet gør ingen anden religion noget overbevisende krav på at give vejledning på alle livets områder til alle tider. Men Islam henvender sig til menneskeheden i almindelighed og fremsætter grundlæggende vejledning vedrørende alle menneskets problemer. Hertil kommer, at den har stået imod den 1400-år lange prøve og har alle muligheder for at etablere et ideelt samfund, som under den sidste profet Muhammad (Gfvmh).

Det var et mirakel, at profeten Muhammad kunne vinde selv sine værste fjender til Islam, uden tilstrækkelige materielle midler. Afgudsdyrkere, blinde tilhængere af forfædrenes skikke, stiftere af stammefejder, folk der misbrugte menneskelig værdighed og blod, blev til det mest disciplinerede folk under Islam og profetens vejledning. Islam gav dem nye udsyn til åndelige højder og menneskelig værdighed, ved at erklære retskaffenhed for eneste kriterium for dyd og ære. Islam formede deres sociale, kulturelle, moralske og forretningsmæssige liv med grundlæggende love og principper, hvilket i høj grad er i overensstemmelse med

Om Islam

menneskets natur og følgelig anvendeligt til alle tider.

Det er så beklageligt, at den kristne vestlige verden anså Islam for at være en rivaliserende religion, i stedet for oprigtigt at prøve at forstå den fantastiske fremgang Islam havde fra begyndelsen. Denne tendens vandt indpas gennem korstogenses århundreder, og der blev udgivet voldsom og omfattende litteratur for at plette Islams ry. Men Islam er begyndt at åbenbare sin ægthed for nutidens lærde, hvis dristige og objektive iagttagelser af Islam modsiger alle de såkaldt upartiske orientalistes angreb rettet imod Islam. Her følger nogle kommentarer om Islam, fremsat af nogle af nutidens store og anerkendte ikke-muslimske lærde. Sandheden behøver ingen fortalere til at tale sin sag. Men den vedvarende, ondsindede propaganda imod Islam har skabt stor forvirring i selv de frie og objektive tænkeres sind. Følgende citater kan forhåbentlig bidrage til en mere objektiv vurdering af Islam.

"Islam erstattede munkeagtighed med mandighed. Den giver håb til slaven, broderskab til menneskeheden og anerkendelse af de fundamentale kendsgerninger i menneskets natur." Canon Taylor, afhandling oplæst ved kirkekongres i Wolverhampton, 7. okt. 1887, citeret af Arnond i "The preaching of Islam", ss 71-72.

"Retfærdighedssans er en af Islams smukkeste idealer, for mens jeg læser i Koranen, finder jeg disse dynamiske livsprincipper, ikke mystisk men praktisk morallære for daglig livsførelse, der passer til hele verden." Sarojini Naidu, Foredrag om Islams Idealer, se "Speeches and writings of Sarojini", Madras, 1918, s 167.

Om Islam

"Historien gør det imidlertid klart, at legenden om fanatiske muslimer, der fejer gennem verden og med sværdet i hånd påtvinger besejrede folk Islam, er en af de mest groteske og tåbelige myter, som historikere nogensinde er fremkommet med." De Lacy O'Leary, "Islam at the crossroads" s 8, London, 1923.

"Men Islam har stadig flere ydelser for menneskehedens sag. Når alt kommer til alt, står den nærmere det virkelige Østen end Europa, og den har en storslået tradition for forståelse racerne imellem og samarbejde. Intet andet samfund kan fremvise samme held med at forene så mange forskellige menneskeracer i ligestilling, muligheder og stræben. Islam har stadig evnen til at forsone umiddelbart uforsonlige race- og traditionselementer. Hvis modsætningsforholdet mellem Østen og Vestens mægtige samfund nogensinde skulle erstattes af samarbejde, er Islams mellemkomst en uundværlig betingelse. Løsningen på det problem, Vesten står overfor i sit forhold til Østen, ligger i det store og hele i Islams hånd.

Håbet for et fredeligt udfald forstærkes umådeligt, hvis de forenes. Men hvis Europa, ved at afvise samarbejde med Islam, kaster det i modstandernes arme, kan udfaldet kun blive katastrofalt for begge parter." H.A.R. Gibb, "Whither Islam", s 379, London 1932.

"Jeg har altid næret stor agtelse for Muhammads religion på grund af dens vidunderlige livskraft. Det er efter min mening den eneste religion, der besidder en tilpasningsevne til tilværelsens skiftende faser, som appellerer til alle aldre. Jeg har studeret ham - den vidunderlige mand - og efter min

Om Islam

mening er han langt fra en antikrist, han må snarere kaldes Menneskehedens Frelser. Jeg er overbevist om, at hvis han overtog ledelsen af den moderne verden, ville han kunne løse alle dens problemer på en måde, der ville medføre den stærkt tiltrængte fred og lykke. Angående Muhammads tro spør jeg, at den vil finde bred tilslutning i fremtidens Europa, ligesom den er begyndt at blive almindelig anerkendt af Europa i dag." G.B. Shaw, "The genuine Islam", vol. 1, No. 81936.

"En ophævelse af racebevidsthed som mellem muslimer er en af Islams fremragende præstationer, og i parentes bemærket er der i vor moderne verden et presserende behov for udbredelsen af denne islamiske dyd..." A.J. Toynbee, "Civilization on Trial" N.Y. 1948, s 205.

"Islams opståen er måske den mest utrolige begivenhed i menneskets historie. Udsprunget blandt et folk som tidligere var ubetydelige, spredtes Islam i løbet af et århundrede over halvdelen af jorden, hvor den tilintetgjorde mægtige imperier, underkendte gamle religioner, omformede menneskeracers sind, og opbyggede en helt ny verden - Islams verden.

Jo nøjere vi undersøger denne udvikling, jo mere usædvanlig forekommer det. De andre store religioner vandt langsomt deres vej frem ved besværlige kampe og sejrede til sidst med hjælp fra magtfulde herskere, der var konverteret til den nye tro. Kristendommen havde sin Konstantin, og Buddhismen sin Asoka, begge gav de verdslig myndighed til hver deres udvalgte kult. Det var ikke tilfældet med Islam. Opstået i et ørkenland, tyndt befolket af en nomaderace, som ikke udskilte sig synderligt fra andre mennesker. Islam stormede frem på sine mægtige eventyr, med den dårligst tænkelige

Om Islam

menneskelige opbakning og under de mest ugunstige materielle forhold. Ikke desto mindre sejrede Islam med tilsyneladende mirakuløs lethed, og et par generationer så det flammende månesegl båret sejrende fra Pyrenæerne til Himalaya-bjergene og fra Centralasiens ørken til Centralafrikas ørken." A.M.L. Stoddard, citeret i "Islam - The religion of all Prophets", Begum Bawani Waqf, Karachi (Pakistan) s 56.

"Islam er en religion der i sit inderste væsen er rationalistisk, i ordets bredeste betydning. Definitionen på rationalisme som et system, der baserer religiøse overbevisninger på principper, fremsat af fornuften, passer præcist. Det kan ikke benægtes, at mange dogmer og teologiske systemer, og også mange slags overtro, fra tilbedelsen af helgener til brugen af rosenkrans og amuletter, er blevet overført til hovedstammen af den islamiske tro. På trods af den i alle henseender værdifulde udvikling af profeten Muhammads lære, har Koranen ufravigeligt beholdt sin plads som det grundlæggende udgangspunkt, og dogmet om Guds Enhed er altid blevet forkyndt deri med en pragt, en storslåethed, en uforanderlig renhed og med en undertone af sikker overbevisning, som er svær at finde overgået udenfor Islams grænser. Denne troskab mod religionens grundlæggende dogme, den elementære enkelthed i den formel, hvormed det fremstilles, beviset for at den vinder ved den brændende overbevisning, som missionærerne, der udbreder den, udviser, er så mange gode grunde, der forklarer fremgangen for den islamiske missions anstrengelser. En tro så præcis, så fuldstændig fri for teologiske forviklinger og derfor så lettilgængelig for den almindelige forstand, forventes måske

Om Islam

at besidde og besidder faktisk en enestående kraft til at vinde sin vej frem til menneskets bevidsthed." Edward Mortet, "La propagande Chretienne et ses adversaires Musulmans", Paris 1890. (Citeret af T. W. Arnold i "The preaching of Islam", London, 1913, ss 413-414.

"Jeg er ikke muslim i sædvanlig forstand, skønt jeg håber at jeg er muslim som 'én der underkaster sig Gud', men jeg er overbevist om, at der er et vældigt forråd af guddommelig sandhed indbygget i Koranen og andre tilkendegivelser af den Islamiske vision, som jeg og andre vesterlændinge stadig har meget lære af, og Islam er unægtelig en stærk udfordrer til forsyningen af strukturen for fremtidens ene religion." W. Montgomery Watt, "Islam and Christianity Today". London 1983, s. IX.

TILBEDELSE I ISLAM

*T*Allahs Navn, den Nådige, den Barmhjertige.

Begrebet tilbedelse i Islam bliver misforstået af mange mennesker, selv af nogle muslimer. Tilbedelse forstås sædvanligvis som det at udøve rituelle handlinger, såsom bønner, faste, velgørenhed, o.s.v. Denne begrænsede forståelse af tilbedelse er kun en del af betydningen af tilbedelse i Islam. Det er derfor, den traditionelle definition af tilbedelse i Islam er vidtfavnende, og omfatter næsten alt i ethvert menneskes virke. Definitionen lyder nogenlunde således: "Tilbedelse er et omfattende udtryk for alt det, Gud elsker af en persons ydre og indre ytringer og handlinger." Med andre ord, tilbedelse er alt det man siger og gør for Allahs skyld, med det formål at glæde Skaberen. Dette indbefatter selvfølgelig ritualer, såvel som tro, sociale aktiviteter og en personlig indsats for ens medmenneskers almene vel.

Islam ser på mennesket som en helhed. Man påbydes at underkaste sig Allah fuldstændigt, som Koranen befalede profeten Muhammad (Gfvmh) at gøre: "Sig (O Muhammad) min bøn, mit offer, mit liv og min død er helliget Allah; Han har ingen partner og jeg er påbudt at være imellem dem der underkaster sig, og er Muslimer." (6:162) Det naturlige resultat af denne underkastelse er, at alle ens aktiviteter skal tilpasses efter den vejledning, man modtager af den, man underkaster sig. Eftersom Islam er en livsstil, kræver det, at

Om Islam

dens tilhængere former deres liv efter dens lære i enhver henseende, religiøs eller andre. Det lyder måske underligt for nogle, som anser religion for at være et personligt forhold mellem det enkelte menneske og Gud, uden at det har indflydelse på ens aktiviteter udover ritualerne.

Faktisk værdsætter Islam ikke ritualer alene, når de udføres mekanisk og uden indflydelse på ens indre liv. Koranen henvender sig til de troende og deres naboer blandt "bogens folk", som de diskuterede ændringen af Qibla (bederetningen) med i det følgende vers:

Det er ikke retskaffenhed når du (i din bøn) vender ansigtet mod øst eller vest; men det er retskaffenhed at tro på Allah og den Sidste Dag og englene og Bogen og budbringerne; (og det er retskaffenhed) at bruge af sin formue - uanset at man holder af den - på ens beslægtede, på forældrelose, på de trængende, på de rejsende, på dem der beder om hjælp og til at frikøbe slaver; at være punktlig med bønnen og (den rette) handling, regelmæssigt at være godgørende, at fuldbyrde de kontrakter man har indgået og at være fast og pålidelig i smerte og modgang og i krigstider. Sådanne er folk af sandhed, de, der vender sig til Allah. (2:177).

Handlingerne i det ovenstående vers, er retskafne handlinger, og de er kun en del af tilbedelse i Islam. Profeten (Gfvmh) fortalte os om troen, som er grundlaget for tilbedelse, at den er "sammensat af godt og vel 60 grene; af hvilke den højeste er troen på Allahs Enhed, det vil sige, at der ingen Gud er undtagen Allah; og den laveste form for tilbedelse er at fjerne forhindringer og snavs fra folks vej.

"Anstændigt arbejde anses for en slags tilbedelse. Profeten

Om Islam

(Gfvmh) sagde: "Den der ved aftenstide er træt af dagens arbejde, vil få sine synder tilgivet af Gud." At søge viden er en af de største former for tilbedelse. Profeten (Gfvmh) fortalte sine venner, at "det at søge viden er en (religiøs) pligt for enhver muslim." I en anden udtalelse sagde han: "Det at søge viden i en time er bedre end at bede i 70 år." Selskabelig høflighed og samarbejde er en del af tilbedelsen, når det gøres for Allahs skyld, som Profeten fortalte os: "At modtage dine venner med et smil er en form for velgørenhed, at hjælpe en person med at læsse hans arbejdsdyr er en velgørende gerning og at fylde din nabos spand med vand er en velgørenhed.

"Det er værd at bemærke, at selv det at gøre sine pligter ses som en form for tilbedelse. Profeten (Gfvmh) fortalte os at alt hvad en mand bruger på sin familie, er en form for velgørenhed; han vil blive belønnet for det, hvis det han bruger er erhvervet ved hjælp af lovlige midler. Venlighed imod ens familiemedlemmer er en handling af tilbedelse, som når man bogstaveligt talt putter en mundfuld mad i sin kones mund. Ikke kun dette, men selv de handlinger vi i høj grad nyder at udføre, når de udføres ifølge Profetens vejledning, betragtes som tilbedeshandlinger. Profeten (Gfvmh) fortalte sine venner, at de ville få belønning selv for at have samleje med deres hustruer. Vennerne blev forbavsede og spurgte: "Hvordan er det muligt at blive belønnet for at gøre noget, vi i høj grad nyder?" Profeten spurgte dem: "Forestil jer, at I tilfredsstiller jeres lyster ulovligt, tror I så ikke, at I vil blive straffet for det?" De svarede "Jo." Derpå sagde Profeten: "Ved at tilfredsstille jeres begær lovligt med jeres hustruer, bliver I belønnet for det." Dette betyder at det er en

Om Islam

handling af tilbedelse. Islam anser således ikke sex for noget urent, man bør undgå. Det er kun urent og syndigt, når det tilfredsstilles udenfor ægteskab.

Udfra det foregående er det tydeligt, at begrebet tilbedelse i Islam er et vidtomfattende begreb, som indeholder alle positive handlinger hos den enkelte. Dette er selvfølgelig i overensstemmelse med Islams altomfattende natur, som livsstil. Den regulerer det menneskelige liv på alle niveauer; det personlige, det sociale, det økonomiske, det politiske og det åndelige. Derfor yder Islam vejledning ned til mindste detalje i ens liv, på alle niveauer. Ved således at følge disse detaljer, følger man islamiske forskrifter på de enkelte områder. Det er meget opmuntrende, når man bliver klar over, at Gud anser alle ens aktiviteter som tilbedelseshandlinger. Dette burde få enhver til at søge Allahs tilfredshed i sine handlinger, og altid prøve at opføre sig på den bedst mulige måde, hvad enten hans overordnede vogter over ham, eller han er alene. Der vil altid være den evige tilsynsførende som ved alt, nemlig Allah. Når vi først omtaler den ikke-rituelle tilbedelse i Islam, er det ikke for at undervurdere vigtigheden af de rituelle handlinger. Rituel tilbedelse, hvis den udføres i den sande ånd, højner faktisk mennesket moralsk og åndeligt, og sætter ham i stand til at udføre sine aktiviteter på alle livets områder i overensstemmelse med Allahs vejledning. Blandt den rituelle tilbedelse indtager Salah (rituel bøn) nøglestillingen af to grunde. For det første er den kendetegnet på en troende. Dernæst afholder bønnen det enkelte menneske fra at foretage alle slags vederstyggeligheder og uvaner, ved at give ham en mulighed for direkte kommunikation med sin Skaber, mindst

Om Islam

fem gange om dagen, hvorved han fornyer sin pagt med Allah og igen og igen søger Hans vejledning: "Dig alene tilbeder vi, Dig alene beder vi om hjælp. Led os på den Rette Vej" (1:5-6). Faktisk er Salah den første praktiske tilkendegivelse af tro og også den første af de grundlæggende betingelser for den troendes fremgang: "De troende vil visselig udvikle sig (fra trin til trin), de som er ydmyge i deres bønner." (23:2-3). Det samme er blevet betonet af profeten (Gfvmh) på en anden måde. Han siger: "For dem, som fremfører Salah med stor omhu og punktlighed, bliver den som et lys, et bevis på deres tro og en årsag til deres frelse på Dommedag."

Efter Salah er Zakah (obligatorisk skat til underhold af fattige) en vigtig søjle i Islam. I Koranen bliver Salah og Zakah mest omtalt samlet. Ligesom Salah er Zakah en tilkendegivelse af tro, som bekræfter at Gud er Eneejer af alt i universet, og alt hvad vi besidder, er betroede midler i vore hænder, over hvilke Allah har gjort os til formyndere, for at forvalte dem på den måde, som Han har fastlagt: "Tro på Allah og Hans sendebud og giv ud af det, Vi har gjort Jer til arvinger af." (57:8). I den henseende er Zakah en handling af hengivenhed, der ligesom bøn bringer den troende tættere på sin Herre.

Udover dette er Zakah en måde at omlægge rigdom, så forskellen mellem klasser og grupper bliver mindre. Det er et reelt bidrag til social stabilitet. Ved at rense den riges sjæl for egoisme og den fattiges sjæl for misundelse og vrede imod samfundet, tilstopper det de kanaler, der fører til klassehad,

og lader på den måde nye broderskaber og solidaritet springe frem.

Siyam (faste i Ramadan måneden) er en anden søjle i Islam. Fastens væsentligste opgave er at gøre muslimen ren 'indefra' ligesom andre aspekter af Shariah gør ham ren 'udefra'. På grund af denne renhed retter han sig efter det, der er rigtigt og godt, og undgår det, der er falsk og dårligt. Dette kan vi læse i vers 2:184 i Koranen: "O I som tror, det er Jer foreskrevet at faste, ligesom det var foreskrevet dem før Jer, for at I må blive retfærdige." I en pålidelig overlevering, berettede Profeten, at Allah sagde: "Han (muslimen) indstiller midlertidigt mad, drikke og tilfredsstillelse af sit seksuelle begær for Min skyld." Således bliver hans belønning, ifølge Allahs store gavmildhed.

Dernæst vækker faste den enkeltes samvittighed og giver den spillerum til udfoldelse i en fælles oplevelse for hele samfundet på én gang, for på den måde at give den enkelte mere styrke. Desuden tilbyder faste den overbebyrdede menneskelige maskine et tvunget hvil i en hel måned. Faste minder ligeledes den enkelte om dem, der mangler livsnødvendigheder hele året igennem eller hele livet igennem. Det får den fastende til at indse andres lidelser, de ringere stillede brødre i Islam, og således fremkalder det en følelse af sympati og godhed mod dem.

Til sidst kommer vi til Al-Hajj (pilgrimsrejse til Allahs Hus i Mekka). Denne meget vigtige søjle i Islam giver udtryk for et enestående sammenhold, der driver alle slags forskelle bort. Muslimer fra alle verdenshjørner, der bærer det samme tøj, besvarer pilgrimsfærdens kald med én stemme og ét sprog:

Om Islam

"LABBAIK ALLA HUMMA LABBAIK" (Her er jeg til Din tjeneste O Herre!). På pilgrimsfærden udøves der fuldstændig selvdisciplin og kontrol, hvor ikke kun hellige ting er holdt i ære, men selv planter og fugles liv er ukrænkeliggjort, så alt lever i sikkerhed: "Dette (er Allahs bud). Og den, der ærer Allahs hellige ting, vil få det godt hos sin Herre." (22:31). "Således (er det). Og den, som ærer Allahs hellige tegn (skal vide), at det, at ære dem på rette måde kommer visselig af hjerternes gudsfrygt." (22:33).

Pilgrimsrejse giver alle muslimer fra alle grupper, klasser, organisationer og regeringer fra hele den muslimske verden en mulighed for at mødes hvert år til en stor kongres. Tiden og mødestedet for denne kongres er bestemt af deres eneste Gud. Invitation til at deltage er åben for enhver muslim. Ingen har magt til at udelukke nogen som helst. Enhver muslim, der deltager er garanteret fuld sikkerhed og frihed, når blot han ikke selv krænker dens sikkerhed.

Tilbedelse i Islam, hvad enten den er rituel eller ikke-rituel, oplærer således den enkelte, på en sådan måde, at han elsker sin Skaber mest og derved får en urokkelig vilje og ånd til at fjerne alt ondt og undertrykkelse fra det menneskelige samfund, og gøre Allahs ord fremherskende i verden.

OM KORANEN

*J*Allahs Navn, den Nådige, den Barmhjertige.

Menneskeheden har modtaget den Guddommelige vejledning igennem to kanaler: For det første gennem Allahs ord, og for det andet gennem profeterne, som blev valgt af Allah til at videregive Sin Vilje til mennesker. Disse to ting har altid hørt sammen, og forsøg på at kende Allahs vilje ved at tilsidesætte enten den ene eller den anden af disse to, har altid ledt på vildspor. Hinduerne forsømte deres profeter og brød sig kun om deres bøger, der blot viste sig at være ordgæder, som de til sidst tabte. Ligeledes lagde de kristne, uden at tage det mindste hensyn til Guds Bog, al vægt på Jesus og ophøjede ham således ikke kun til guddommelighed, men mistede også selve essensen af Tawhid, (monoteisme) som Biblen indeholder.

Det er en kendsgerning, at de væsentligste skrifter, som blev åbenbaret før Koranen, dvs. Det gamle og Det nye Testamente, kom i bogform længe efter profeternes tid, ligesom oversættelserne. Det var fordi Moses' og Jesus' tilhængere ikke gjorde noget særligt forsøg på at bevare disse åbenbaringer i løbet af deres profeters liv. Tværtimod blev de skrevet længe efter deres død. Det vi nu har i form af Biblen (Det gamle såvel som Det nye Testamente), er således oversættelser af individuelle personers beretninger om de oprindelige åbenbaringer, som indeholder tilføjelser og udeladelser, udført af de nævnte profeters tilhængere.

Om Islam

Derimod eksisterer den sidst åbenbarede Bog, Koranen, endnu i sin originale form. Allah selv garanterede dens bevarelse, og derfor blev hele Koranen skrevet mens Profeten Muhammad (Gfvmh) levede, dog på separate stykker palmeblade, pergament, knogler o.s.v. Desuden lærte flere tusinde af Profetens følger hele Koranen udenad og Profeten selv plejede at fremsige den for englen Gabriel en gang om året, og 2 gange da han var døende. Derefter overdragede den første kalif Abu Bakr samlingen af hele Koranen i et bind til Profetens skriver, Zaid Ibn Thabit. Dette bind var hos Abu Bakr til hans død. Dernæst var det hos den anden kalif Umar og efter ham kom det til Hafsa, Profetens hustru. Det var udfra dette originale eksemplar, den tredje kalif Uthman, udfærdigede adskillige andre eksemplarer og sendte dem til forskellige muslimske områder.

Koranen blev så omhyggeligt bevaret, fordi den skulle være Vejledningens Bog for menneskeheden til alle tider. Derfor henvender den sig ikke kun til araberne, i hvis sprog den blev åbenbaret. Den taler til os som mennesker: "Oh menneske! Hvad har ledt dig bort fra din Herre?"

Muhammads (Gfvmh) og gode muslimers eksempel har gennem tiderne grundfæstet anvendeligheden af Koranens lære. Koranens karakteristiske problemstilling er, at dens vejledning gælder menneskets almene vel og er baseret på muligheder indenfor dets rækkevidde. I hele sit omfang er Koranens visdom afgørende. Den hverken fordømmer eller piner kroppen eller forsømmer sjælen. Den menneskeliggør ikke Allah eller guddommeliggør mennesker. Alt er

Om Islam

omhyggeligt placeret hvor det hører til, i skabelsens fuldkomne system.

De lærde, som hævder, at Muhammad (Gfvmh) var forfatter til Koranen påstår faktisk noget, som er menneskeligt umuligt. Kunne et menneske, som levede i det 6. århundrede e.Kr. fremkomme med sådanne videnskabelige sandheder som Koranen indeholder? Kunne han beskrive fostrets udvikling i livmoderen så nøjagtigt som vi finder det beskrevet i nutidens videnskab? Og er det i øvrigt logisk at tro, at Muhammad (Gfvmh) som indtil 40-års alderen kun var kendt for sin ærlighed og retskaffenhed, pludselig begyndte forfatterskabet til en bog af enestående litterær værdi, som end ikke nogen af de utallige arabiske digtere og talere af højeste karat kunne producere? Og sidst af alt, er det rimeligt at sige, at Muhammad (Gfvmh), der var kendt som Al-Ameen (den sanddru) i sit samfund og som stadig beundres af ikke-muslimske lærde for sin ærlighed og retskaffenhed, kom med en falsk påstand og på denne usandhed kunne oplære flere tusinde karakterstærke, retskafne og ærlige mænd, som blev i stand til at skabe det bedste menneskelige samfund på jorden?

Enhver der oprigtigt og fordomsfrit søger sandheden, må bestemt komme til den overbevisning, at Koranen er Allahs åbenbarede Bog. Selv om vi ikke nødvendigvis er enige i alt, hvad de har sagt, fremsætter vi her nogle betydningsfulde lærde ikke-muslimers meninger om Koranen. Læserne kan nemt se hvordan den moderne verden kommer tættere på virkeligheden, hvad angår Koranen. Vi beder alle åbensindede lærde om at studere Koranen i lyset af de

Om Islam

førnævnte punkter. Vi er sikker på, at ethvert sådant forsøg vil overbevise læseren om, at Koranen aldrig kunne være blevet skrevet af et menneske.

"Hvor ofte vi end vender os mod den (Koranen), frastøder den os først, gang på gang, men snart tiltrækker og forbløffer den, og til sidst bestyrker den vores ærbødighed... Koranens stil er, i overensstemmelse med dens indhold og sigte, streng, ophøjet, frygtelig - hvert øjeblik oprigtigt enestående. Denne Bog vil således blive ved med at have en særdeles stærk indflydelse til alle tider." -Goethe- Citeret i T.P. Hughes' "Dictionary of Islam" p. 526

"Koranen indtager ganske vist en betydningsfuld plads iblandt verdens store religiøse bøger. Skønt det er den yngste af de epokegørende værker i sin litteraturklasse, står den ikke tilbage for nogen af dem hvad angår den forunderlige påvirkning, den har haft på store grupper af mennesker. Den har så godt som skabt en ny fase i menneskelig tankegang og en ny karaktertype. Først forandrede den nogle forskelligartede ørkenstammer på den arabiske halvø, til en nation af helte, og så fortsatte den med at skabe de vidtstrakte politisk-religiøse organisationer i den islamiske verden, der er en af de store magter, som Europa og Østen må regne med i dag." -G. Margoliouth- Introduction to J.M. Rodwell's *The Koran*, New York: Everyman's Library, 1977, p. VII

"Et værk, der fremkalder så stærke og tilsyneladende uforenelige følelser, selv hos den forbeholdne læser, der er fjern hvad angår tid, og endnu mere hvad angår psykisk udvikling. Et værk, som ikke kun besejrer den modvilje læseren måske har, når han begynder gennemlæsningen, men

Om Islam

som ændrer denne fjendtlige følelse til forbavselse og beundring. Sådan et værk må bestemt være en vidunderlig frembringelse af den menneskelige forstand, og et problem af største interesse for enhver eftertænksom iagttager af menneskehedens skæbne." -Dr. Steingass- Citeret i T.P. Hughes Dictionary of Islam, p.p. 526-7.

"Den førnævnte iagttagelse gør hypotesen, fremsat af dem der anser Muhammad for at være forfatter til Koranen, uholdbar. Hvordan kunne en mand, fra at være analfabet, blive den mest betydningsfulde forfatter, målt i litterær værdi, i hele den arabiske litteratur? Hvordan kunne han udtale sig om videnskabelige sandheder, som intet andet menneske umuligt kunne have udviklet på daværende tidspunkt, og alt dette uden at han én eneste gang lavede den mindste fejl i udtalelser om emnet?" -Maurice Bucaille- The Bible, The Quran and Science. 1978, p. 125.

"Derfor bør dens værdi som litterært værk måske ikke her måles efter nogle forudfattede subjektive og æstetiske leveregler, men snarere efter den påvirkning, den havde på Muhammads samtidige og landsmænd. Hvis den talte så stærkt og overtalende til hans tilhøreres hjerter, at den kunne sammenføje hidtil radikale og modstridende elementer til én fast og velorganiseret gruppe, ansporet af tanker, der rakte langt udover dem, som indtil da havde præget det arabiske sind, så var dens veltalenhed perfekt, simpelthen fordi den skabte en civiliseret nation ud af barbariske stammer, og kastede et nyt islæt ind i historiens gamle forkvaklethed." -Dr. Steingass, citeret i Hughes Dictionary of Islam p. 528.

"I dette forsøg på at forbedre mine forgængeres præstation,

Om Islam

og at frembringe noget, som måske bliver accepteret som et dog svagt ekko af den arabiske Korans ophøjede talekunst, har jeg gjort mig umage med at studere de indviklede og varierende rytmer - som foruden selve budskabet - udgør Koranens ubestridelige påstand om at rangere mellem menneskehedens største litterære mesterværker. Selve dette karakteristiske træk - "den uforlignelige symfoni", som den troende Pickthall beskrev sin Hellige Bog, "selve disse lyde, som bevæger mænd til tårer og begejstring", er næsten blevet fuldstændig oversat af de tidligere oversættere. Det er derfor ikke overraskende, at det de har forarbejdet lyder temmelig kedeligt og klangløst, sammenlignet med den prægtigt prydede original." -Arthur J. Arberry- *The Koran Interpreted*. London: Oxford University Press. 1964, p. X.

"En fuldkommen objektiv undersøgelse af Koranen i lyset af moderne viden, leder os til at erkende overensstemmelsen mellem de to, som det allerede er blevet bemærket ved flere lejligheder. Det får os til at anse det for helt utænkeligt, at en mand på Muhammads tid kunne have været forfatteren til sådanne udsagn, på grund af den viden man besad på hans tid. Sådanne overvejelser er tildels det, der giver Koranens Åbenbaring sin enestående position, og tvinger den upartiske videnskabsmand til at tilstå sin manglende evne til at komme med en forklaring, som udelukkende påkalder materialistiske ræsonnementer." -Maurice Bucaille- *The Quran and Modern Science*. 1981, p. 18.

PROFETSKABET I ISLAM

*J*Allahs Navn, den Nådige, den Barmhjertige.

Profetskab er ikke ukendt i Jødedommen og Kristendommen. I Islam har det imidlertid en særlig status og betydning. Ifølge Islam, skabte Allah mennesket til et ædelt formål: At tilbede Ham og lede et retskaffent liv, baseret på Hans lære og vejledning. Hvordan skulle et menneske kende sin rolle og formålet med at eksistere, hvis ikke det modtog klar og praktisk vejledning om, hvad Allah ønskede af mennesket? Her kommer behovet for profetskab. Allah har således valgt en eller flere profeter fra hvert folk til at overbringe Sit Budskab til mennesker.

Man kan spørge sig selv: Hvordan blev profeterne valgt og hvem var berettiget til denne store ære? Profetskabet er Allahs velsignelse og gunst, som Han skænker til hvem Han vil. Man kan dog, ved at undersøge de adskillige budbringere gennem hele historien, genkende tre kendetegn for en profet:

1. **H**an er den bedste i sit samfund, moralsk og intellektuelt. Dette er nødvendigt, da profetens liv tjener som et eksempel for hans tilhængere. Hans personlighed bør tiltrække folk til at tage imod hans budskab og ikke jage dem væk på grund af hans ufuldkomne karakter. Efter at have modtaget budskabet er han ufejlbarlig. Det vil sige, at han ikke ville begå nogen synd. Han begik måske mindre fejltagelser, som sædvanligvis blev rettet ved åbenbaring.

2. **H**an støttes af mirakler, for at bevise, at han ikke er en bedrager. Disse mirakler er skænket ved Allahs magt og tilladelse, og sker som regel på områder, hvor hans folk udmærker sig og er anerkendt som overlegne. Dette kan illustreres ved at nævne de betydeligste profeters største mirakler i verdens store religioner: Jødedom, Kristendom og Islam.

Moses' samtidige udmærkede sig ved magi. Så hans største mirakel var at besejre de bedste magikere i Egypten på den tid. Jesus' samtidige var anerkendt som dygtige læger. Derfor var hans mirakler at oprejse de døde og kurere uhelbredelige sygdomme. Araberne, profeten Muhammads samtidige, var kendt for deres talekunst og prægtige poesi. Så profeten Muhammads største mirakel var Koranen, hvis modstykke ingen af Arabiens utallige digtere og talere kunne producere. Desuden er Muhammads mirakel noget specielt. Alle tidligere mirakler var begrænset af tid og sted, dvs. de blev vist til specifikke folk, på et særligt tidspunkt. Men sådan er det ikke med Muhammads mirakel - Koranen. Det er et universelt og evigt mirakel. Tidligere generationer har været vidner til den og fremtidige generationer vil opleve dens vidunderlige natur, som udtrykkes i stil, indhold og åndelig højnelse.

3. **E**nhver profet erklærer tydeligt, at det han modtager ikke er fra ham selv, men fra Gud, til menneskeheds vel. Han bekræfter også det, der er åbenbaret før ham, og i nogle tilfælde, hvad der bliver åbenbaret efter ham. En profet gør dette for at vise, at han kun overbringer budskabet, som er blevet ham overdraget af alle folks Eneste Sande Gud, til alle

tider. Så budskabet er det samme, og har samme formål. Det bør derfor ikke afvige fra det, som er åbenbaret før ham og det, der kan komme efter ham.

Profeter er nødvendige for at overbringe Allahs bud og vejledning til menneskeheden. Vi har ingen mulighed for at vide, hvorfor vi er blevet skabt. Hvad der sker med os efter døden. Er der et liv efter døden? Skal vi stå til ansvar for vore handlinger? Eller er der nogen belønning eller straf for vore gerninger i livet? Disse og mange andre spørgsmål om Allah, engle, Paradis, Helvede o.s.v. kan ikke blive besvaret, undtagen ved direkte åbenbaring fra Den der skaber og kender det usete. De svar må være pålidelige og skal overbringes af personer, som vi stoler på og respekterer. Derfor er budbringere deres samfunds udvalgte, med hensyn til moralsk adfærd og intellektuelle evner. Følgelig er de ærekrænkende bibelske historier om nogle af de store profeter ikke accepteret af muslimer. Som for eksempel fortællingen om, at Lot skulle have begået hor med sine døtre, mens han var fuld, eller da David lod en af sine ledere dræbe for at ægte dennes hustru. For muslimer er profeter større end det disse rygter antyder. Set fra et islamisk syn, kan disse ikke være sande.

Profeterne bliver også mirakuløst støttet af Allah og befalet af Ham, til at bekræfte budskabets sammenhæng. Profeternes budskab til menneskeheden kan opsummeres således:

En tydelig opfattelse af Allah: Hans egenskaber, Hans skabelse, hvad der bør og ikke bør tillægges Ham. Klar forestilling om den usete verden, englene, jinn (ånder), Paradis og Helvede. Hvorfor har Allah skabt os? Hvad ønsker

Om Islam

Han af os, og hvad er belønningen og straffen for at adlyde Ham eller være ulydig overfor Ham? Hvordan vi styrer vores samfund i overensstemmelse med Hans vilje? Med dette menes tydelige bud og love, som når de bliver anvendt rigtigt og ærligt, vil resultere i et lykkeligt og ideelt samfund.

Det er tydeligt ud fra ovenstående, at der ikke findes nogen erstatning for profeter. Selv nutildags, med videnskabens udvikling, er åbenbaring den eneste pålidelige informationskilde om den overnaturlige verden. Vejledning kan ikke opnås, hverken fra videnskaben eller fra mystiske oplevelser. Den første er for materialistisk og begrænset. Den anden er for subjektiv og hyppigt misvisende.

Det vides ikke med sikkerhed, hvor mange profeter, Gud har sendt til menneskeheden. Nogle muslimske lærde har foreslået 240.000 profeter. Vi er kun sikker på det, der er nævnt i Koranen, nemlig at Allah har sendt én eller flere budbringere til hvert folk. Et af Allahs principper er, at Han aldrig kræver et folk ansvarligt med mindre Han har tydeliggjort for dem, hvad de skal gøre og hvad de ikke skal gøre. Koranen nævner navnene på 25 profeter og antyder, at der har været andre, som ikke er blevet nævnt for profeten Muhammad (Gfvmh). Disse 25 inkluderer Noah, arkens mand, Abraham, Moses, Jesus og Muhammad. Disse 5 er de største blandt Allahs budbringere. De kaldes "de beslutsomme" profeter.

Et fremtrædende aspekt af den islamiske tro på profetskabet er, at muslimer tror på og respekterer alle Allahs budbringere, uden undtagelse. Da alle profeterne kom fra den samme Eneste Gud, med det samme formål - at lede menneskeheden

Om Islam

til Allah - er troen på dem alle logisk, og en ubetinget nødvendighed. Det at acceptere nogle og benægte andre, må udspringe af misforståelser af profeternes rolle eller racistiske fordomme. Muslimer er det eneste folk i verden, som anser troen på alle Allahs profeter som en trossætning. Jøderne benægter således Jesus Kristus og Muhammad (Gfvmh). De Kristne benægter Muhammad (Gfvmh), og i virkeligheden benægter de Moses, fordi de ikke følger hans love. Muslimerne accepterer alle Allahs budbringere, som har bragt vejledning til menneskeheden. De åbenbaringer som disse profeter bragte fra Allah, er dog blevet forfalsket på den ene eller den anden måde. Troen på alle Allahs budbringere er pålagt muslimer af Koranen: "Sig (O muslimer): Vi tror på Allah og hvad der er åbenbaret os, og hvad der er åbenbaret Abraham og Ismael og Isak og Jakob og stammerne, og på det, der blev givet Moses og Jesus, og på det, der blev givet (alle) profeterne fra deres Herre. Vi gør ingen forskel på dem, og vi er Ham hengiven." (2:136).

Koranen fortsætter i de følgende vers at underrette muslimerne om, at dette er den sande og upartiske tro. Hvis andre folk tror på det samme, følger de den rette vej. Hvis de ikke gør, må de følge deres egne luner og tilbøjeligheder og Allah vil tage sig af dem. Vi læser således: "Og hvis de tror på det samme, som I tror på, så er de retledede. Men hvis de vender sig bort, så er det alene dem, der skaber splittelse. Allah vil da være dig tilstrækkelig (værn) mod dem, og Han er den Althørende, den Alvidende. Dette er Allahs religion og hvem er en bedre (lærer) i troen end Allah? Og vi tjener Ham (alene)". (2:137-38).

Om Islam

Der er i hvert fald to vigtige punkter, der står i forbindelse med profetskabet, som bør afklares. Disse punkter vedrører Jesus' og Muhammads roller som profeter, som ofte bliver misforstået. Koranens fremstilling af Jesus forkaster begrebet om hans "guddommelighed" og at han skulle være den "guddommelige søn", og fremstiller ham som en af Allahs store profeter. Koranen gør det klart, at Jesus' fødsel uden en far, ikke gør ham til Allahs søn, og nævner i denne henseende Adam, som blev skabt af Allah, uden en far og en mor: "Sandelig, med Jesus er det hos Allah som med Adam. Han skabte ham af støv, og så sagde Han til ham: Bliv til, og han blev til." (3:59). Ligesom andre profeter udførte Jesus også mirakler. For eksempel oprejste han de døde og helbredte de blinde og spedalske. Men han gjorde det altid klart, at det hele var fra Allah. Misforståelsen om Jesus' personlighed og mission fandt faktisk vej blandt hans tilhængere, fordi det guddommelige budskab, som han prædikede, ikke blev nedskrevet mens han levede, tværtimod blev det nedskrevet efter et forløb på omkring 100 år. Ifølge Koranen blev han sendt til Israels børn; han bekræftede Torahens gyldighed, som var blevet åbenbaret til Moses, og han bragte også glædelige nyheder om en endegyldig budbringer efter ham. "Og (husk) da Jesus, Marias søn, sagde: Oh Israels børn, jeg er visselig Allahs sendebud til jer, som bekræfter og opfylder det, som var før mig, nemlig Torahen, og som bringer glædeligt budskab om et sendebud, som skal komme efter mig, hvis navn skal være den priste." (61:6).

(Den understregede del er oversættelsen af Ahmad, som er profeten Muhammads (Gfvmh) navn). De fleste jøder afviser imidlertid hans forkyndelser. De konspirerede imod hans liv

Om Islam

og efter deres egen mening, korsfæstede de ham. Men Koranen gendriver denne opfattelse og siger, at de hverken dræbte eller korsfæstede ham, men at han blev oprejst til Gud. Der er et vers i Koranen, som antyder, at Jesus kommer tilbage, og at alle Kristne og jøder vil tro på ham før han dør. Dette støttes også af profeten Muhammads (Gfvmh) pålidelige udtalelser.

Allahs sidste profet, Muhammad (Gfvmh), blev født i Arabien i det 6. århundrede e.Kr. Indtil en alder af 40 år kendte Mekkas indbyggere ham kun som en mand af fortræffelig karakter og kultiverede manerer. Han blev kaldt AL-AMEEN (den troværdige). Han vidste heller ikke selv, at han skulle blive profet og modtage åbenbaring fra Allah. Han opfordrede Mekkas afgudsdyrkere til at tilbede den eneste Gud og acceptere ham som profet. Åbenbaringen som han modtog blev bevaret i hans levetid, i hans venners hukommelse, og blev også nedskrevet på stykker af palmeblade, læder o.s.v. Koranen, som den findes idag, er således den samme, som blev åbenbaret til ham, ikke en stavelse af den er blevet ændret, da Allah selv har garanteret dens bevarelse. Denne Koran hævder at være Vejledningens Bog til hele menneskeheden til alle tider, og nævner Muhammad (Gfvmh) som Allahs sidste profet.

GUDSBEGREBET I ISLAM

*I*Allahs Navn, den Nådige, den Barmhjertige.

Det er et kendt faktum, at ethvert sprog har et eller flere udtryk, som bruges i forbindelse med Gud og undertiden i forbindelse med mindre betydelige guddommeligheder. Dette er ikke tilfældet med "Allah". Allah er det personlige navn på den Ene Sande Gud. Intet andet kan hedde Allah. Ordet kan ikke bøjes i flertal eller køn. Dette viser ordets entydighed når det sammenlignes med ordet gud, som kan bøjes i flertal, guder eller bøjes i hunkøn, gudinde. Det er interessant at bemærke, at Allah er Guds personlige navn i aramæisk, Jesus' sprog og søstersprog til arabisk.

Den Ene Sande Gud er en afspejling af det enestående begreb som Islam forbinder med Gud. Intet er lig Allah den Almægtige skaber og opretholder af universet, og intet kan sammenlignes med Ham. Profeten Muhammad (Gfvmh) blev spurgt af sine samtidige om Allah; svaret kom direkte fra Allah selv i form af et kort kapitel i Koranen, som anses for at være essensen af Enheden eller monoteismens devise. Dette er kapitel 112, som lyder: "I Allahs navn, den Nådige, den Barmhjertige. Sig: Han er Allah, den Eneste. Allah den uafhængige, af hvem alt afhænger. Han avler ikke, ej heller er Han født. Og ingen er Hans lige.

Om Islam

" Visse ikke-muslimer påstår, at Gud i Islam er en hård og grusom Gud, som kræver at blive adlydt fuldt ud. Han er ikke kærlig og god. Intet kan være fjernere fra sandheden end denne påstand. Det er nok at vide, at med undtagelse af et kapitel, begynder ethvert af de 114 kapitler i Koranen med verset: "I Allahs navn, den Nådige den Barmhjertige." I en af profeten Muhammads (Gfvmh) udtalelser får vi fortalt, at "Allah er kærligere og venligere end en mor imod sit elskede barn.

" Men Gud er også retfærdig. Derfor må syndere og dem, der udøver ondt få deres del af straffen, og de retskafne deres del af Hans Gavmildhed og Gunst. Faktisk får Guds egenskab af Barmhjertighed fuld tilkendegivelse i Hans egenskab af Retfærdighed. Mennesker der lider gennem hele livet for Guds skyld, og mennesker der undertrykker og udnytter andre mennesker hele livet bør ikke få samme behandling fra deres Herre i det næste liv. At forvente den samme behandling for dem, vil være det samme som at benægte selve troen på menneskets ansvarlighed i det Hinsides, og derved gøre drivkraften for et moralsk og retskaffent liv i denne verden virkningsløst. Det følgende Koranvers er meget tydeligt og ligetil i denne henseende: "Sandelig, for de retfærdige er der hos deres Herre salighedens Haver. Skulle vi stille dem, der underkaster sig lig med synderne? Hvad fejler Jer? Hvorledes dømmer I? (68:34-36)

Islam forbyder at beskrive Gud i hvilken som helst menneskelig skikkelse, eller at skildre Ham som foretrukne bestemte personer eller nationer på basis af rigdom, magt eller race. Gud skabte alle mennesker som

Om Islam

ligeværdige. De kan udmærke sig og vinde Hans gunst, men kun gennem retskaffenhed og fromhed.

Udtryk som "Gud hvilede sig på skabelsens syvende dag", "Gud kæmpede mod én af Sine stridsmænd", "Gud er en ondskabsfuld konspirator imod menneskeheden" eller at Gud er legemliggjort i noget menneske, anses for blasfemi ud fra et islamisk synspunkt.

Brugen af Allah som Guds personlige navn er enestående, og en afspejling af den vægt, Islam lægger på renheden i troen på Gud, som er kernen af budskabet fra alle Guds budbringere. På grund af dette anser Islam, det at forbinde en hvilken som helst "guddommelighed" eller personlighed med Gud, for en dødelig synd, som Gud aldrig vil tilgive, selv om Han kan tilgive alle andre synder.

Skaberen må være af en anden natur end det skabte, for hvis Han er af samme natur som det skabte, ville Han være tidsbestemt, og ville derfor behøve en skaber. Følgelig er intet lig Ham. Hvis Skaberen ikke er tidsbestemt, så må Han være evig. Men hvis Han er evig, kan Han ikke være blevet skabt, og hvis intet forårsagede Hans tilblivelse, er der intet udenfor Ham selv, der forårsager Hans fortsatte eksistens, hvilket betyder, at Han må være selvtilstrækkelig. Og hvis Han ikke er afhængig af noget til Sin fortsatte beståen, så kan Hans eksistens ikke have nogen slutning. Skaberen er derfor evig og evindelig: "Han er den første og den sidste". Han er selvtilstrækkelig eller lever i Sig selv eller for at bruge et udtryk fra Koranen, Al-Qayyum. Skaberen skaber ikke kun for at skabe. Han bevarer også Sine skabninger og borttager dem, og Han er den endelige årsag til, hvad der end sker dem.

Gud er skaberen af alt. Han er alle tings Vogter. Nøglerne til himlene og jorden tilhører Ham. Der er intet væsen, som kryber på jorden, hvis underhold ikke hviler på Gud. Han kender dets leje og dets gemme.

Guds Egenskaber

Hvis Skaberen er evig og evindelig, så må Hans egenskaber også være evige og evindelige. Han bør hverken miste nogen egenskaber eller behøve at tilegne sig nye. Hans egenskaber er fuldkomne. Kan der være mere end én skaber med sådanne fuldkomne egenskaber? Kan der for eksempel være to fuldkomne magtfulde skabere? Et øjeblikks betænkningstid vil vise, at det ikke er muligt. Koranen opsummerer dette emne i det følgende vers: Allah har ikke antaget Sig nogen søn, og der er ikke nogen gud sammen med Ham. Så ville enhver gud visselig have taget til sig, hvad Han selv havde skabt, og nogle af dem ville have besejret andre. Allah er fri for alle mangler, og højt hævet over, hvad de tilskriver Ham. (23:91).

Allahs Enhed

Koranen påmindrer os om falskheden af alle såkaldte "guder". Til tilbederne af menneskeskabte genstande spørger den: "Tilbeder I, hvad I selv har skabt eller har I taget andre til jer som beskyttere end Ham, selv sådanne, som ikke har magt til at beskytte sig selv." Til tilbederne af himmellegemerne citerer Koranen historien om Abraham: "Og da nu natten overdækkede ham, så han en stjerne. Han sagde: "Dette er min Herre." Men da den gik ned, sagde han: "Jeg elsker ikke

dem der går ned." Og da månen strålede frem, sagde han: "Dette er min Herre." Men da den gik ned, sagde han: "Hvis min Herre ikke retleder mig, vil jeg visselig høre til de vildfarnes folk." Da han så solen stråle frem, sagde han: "Dette er min Herre. Denne er den største! Men da den gik ned, sagde han: "O mit folk, jeg siger mig fri af det, som I sætter op ved siden af den eneste Gud. Jeg har sandelig vendt mit ansigt i al oprigtighed til Ham, som har skabt himlene og jorden, og jeg er ikke en af afgudsdyrkerne. (6:76-78).

De troendes holdning

For at være muslim, dvs. at overgive sig selv til Allah, må man tro på Allahs Enhed, i betydningen af, at Han er den eneste Skaber, Beskytter, Forsyner o.s.v. Men denne tro - senere kaldt Tawhid Ar-Rububiyah - er ikke nok. Mange af afgudsdyrkerne vidste og troede, at kun den højeste Gud kunne gøre alt dette. Men det var ikke nok til at kalde sig muslim. Til Tawhid Ar-Rububiyah, må man tilføje tawhid al-uluhiyah, dvs. at anerkende den kendsgerning, at det er Allah alene der fortjener at blive tilbedt, og på den måde afholde sig fra at tilbede et hvilket som helst andet væsen.

Når man har nået denne viden om den ene sande Gud, bør mennesket til stadighed tro på Allah, og bør ikke tillade noget eller nogen at få det til at benægte sandheden. Når troen træder ind i en persons hjerte, forårsager den visse åndelige tilstande, hvilket fører til bestemte handlinger. Disse åndelige tilstande og handlinger lagt sammen, er bevis på sand tro.

Om Islam

Profeten Muhammed (Gfvmh) sagde: "Tro er det, som er solidt forankret i hjerterne og som viser sig gennem gerninger.

"Først blandt disse åndelige tilstande kommer følelsen af taknemmelighed mod Allah, som kan siges at være essensen i ibada (tilbedelse).

Taknemmelighedsfølelsen er så vigtig, at en vantro kaldes "kafir", hvilket betyder "en der benægter sandheden", og også "en der er utaknemmelig."

En troende elsker, og er taknemmelig mod Allah for de rige gaver Han skænker ham, men han er klar over det faktum, at hans gode gerninger, hvadenten de er af psykisk eller fysisk art er langt fra nok til at stå i rimelig forhold til de Guddommelige gunstbevisninger. Han er altid urolig for, at Gud skal straffe ham, her eller i det Hinsides. Af den grund frygter han Allah, overgiver sig til Ham og tjener Ham med stor ydmyghed. Man kan ikke være i sådan en sindstilstand uden at være opmærksom på Gud, så godt som altid. At huske på Gud er således troens drivkraft, uden hvilken den visner og dør hen.

Koranen prøver at fremme denne følelse af taknemmelighed, ved ofte at gentage Allahs egenskaber. Vi finder disse egenskaber nævnt sammen i de følgende vers i Koranen: Han er Allah: Der er ikke nogen gud uden Ham. Han kender det skjulte og det åbenbarede, og Han er den Nådige, den Barmhjertige. Han er Allah: Der er ingen gud uden Ham: Kongen, den Hellige, Den, der skaber fred og sundhed, Den, der giver sikkerhed, Beskytteren, den Almægtige, den Stærke, den Ophøjede. Hellig er Allah, fri for enhver mangel

Om Islam

og højt hævet over det, de sætter ved siden af Ham. Han er Allah, Skaberen, Frembringeren, Den, der giver alle ting form. Ham tilkommer de skønneste og bedste navne. Alt, hvad der er i himlene og på jorden lovpriser Ham, og Han er den Almægtige, den Alviise. (59:22-24).

Allah - der er ingen gud undtagen Ham - den Levende, den Opretholdende, som ikke selv opretholdes. Slummer rammer Ham ikke, ej heller søvn. Ham tilhører, hvad der er i himlene og hvad der er på jorden. Hvem er den, der kan gå i forbøn hos Ham, undtagen med Hans billigelse? Han ved, hvad der er foran dem, og hvad der er bag dem, og de omfatter intet af Hans viden, undtaget hvad Han vil. Hans trone omfatter himlene og jorden, og dens opretholdelse besværer Ham ikke, og Han er den Ophøjede, den Mægtige. (2:255).

O, I skriftens folk, overdriv ikke i jeres religion og sig intet om Allah undtagen sandheden. Messias, Jesus, Marias søn, var kun Allahs sendebud og opfyldelsen af Hans ord, som Han sendte til Maria, og en barmhjertighed fra Ham. Tro derfor på Allah og Hans sendebud og sig ikke: "Treenighed" afhold jer derfra, det vil være bedst for jer, thi Allah er kun En Gud. Ophøjet er Han og fri for enhver mangel, så at Han skulle have en søn. Ham tilhører alt, hvad der er i himlene, og alt, hvad der er på jorden. Og Allah er tilskrækkelig som beskytter. (4:171)